

Steffi Foriers

Middenin corona afstuderen, het is een periode die Steffi zeker niet zal vergeten. Ondertussen zijn we drie jaar verder en staat ze voor de klas in Onze-Lieve-Vrouw Tienen. Het was in het secundair al snel duidelijk dat ze leerkracht zou worden. Ze was op zoek naar een job die 'iets met kinderen doen' en 'creatief bezig zijn' combineerde. Als leerkracht vond ze daar de perfecte balans. Ze leert kinderen veel bij, kan iets voor hen betekenen en speelt haar creatieve kant uit tijdens de lessen.

Waar sta ik voor?

Ik sta voor open communicatie, zowel met kinderen als de ouders en het team waarin ik werk. Het is belangrijk om in gesprek te gaan. Zo ontdek je snel als er iets misloopt en zoek je samen naar een oplossing. Daarnaast wil ik een veilig klimaat zodat iedereen zich goed voelt in de klas. Een kind kan pas echt leren als dat het geval is. Onderwijs op maat aanbieden is ook belangrijk. We leven in een diverse wereld, dat zie je op school. Inspelen op specifieke noden is niet simpel, maar zeker de moeite waard om de kinderen te helpen. Iedereen is uniek, de leerlingen en leerkrachten. Het is belangrijk dat we dat durven, mogen en kunnen uiten.

TEKST

Sandy Demandt

FOTO

Wim Bruyninckx

**Steffi kreeg ondertussen goed nieuws. Vanaf komend schooljaar is ze klasjuf in het eerste leerjaar.*

Wat wil ik?

Een vaste klas, een plek waar ik mezelf kan zijn en een band kan opbouwen met de kinderen. Daar kijk ik naar uit!* Ik wil met de leerlingen stappen zetten zodat ze steeds bijleren en zichzelf beter leren kennen. Op het vlak van de school wil ik dat iedereen gelijke kansen krijgt. Een school is een plaats om te leren en zich te ontwikkelen. Soms loop je tegen de muur, maar elke dag krijg je een nieuwe kans. Dat geldt voor de mensen die er werken en de kinderen die er les volgen.

Waarover ben ik bezorgd?

Het is waarschijnlijk een bezorgdheid die ik deel met veel jonge leerkrachten, maar ik wil graag een plek vinden waar ik thuishoor en me thuisvoel. Op de school waar ik nu werk, ben ik heel gelukkig. Maar de bezorgdheid blijft er altijd. Mag ik hier blijven werken? Kan ik verder bouwen in mijn vertrouwde omgeving? Of moet ik naar een andere school? Opnieuw een band opbouwen met andere collega's en leerlingen? Een nieuwe school is altijd een nieuw begin, dat maakt het spannend.

